

Afară d'acestea, mai suntu încă două, pe care nu le vedū în cartea d-lui Hinteşcu, ş'anume :

. A intratū *alba* 'n satū.

. *Alba* 'n carū
Alba subt carū ;
Alba e 'n totū loculū,
Seca'i-arū noroculū!

Iatē patru *albe*. Óre, puté-le-vorū toţi deo-sebi, fără nici uă lámurire din partea celui ce-a publicatū *Proverbele Românilorū*? Tare 'mī-e témă că nu. Şi lucrulū e cu atâtū mai gravū, cu câtū nu vorū sē s'asemene cătuşi de puţinū. Cea d'ântaiū e «*iépa albă*» a Ţiganului, după care se totū ţinea mereū unū posnaşiū de Românū, ca sē i-o cumpere «în doi bani», spuindu'i că nu face mai multū. *Alba* d'a doua e «*făina albă*» din copaiă sēu covată ; şi 'mī pare că se đice «*albū* în căpistere», éru nu «*alba* 'n căpistere.» A treia *albă* este «*điua albă*», şi đicala se spune somnoroşilorū pe care i-a apucatū «*điua albă*» dormindū : — «*scólă, mă, c'a intratū alba 'n satū!*» În sfirşitū, cea d'a patra e «*ninsórea albă*», ométulū, de care se vaietă bietulū Ţiganū, căci l'a găsitū golăneţū şi fără cojocū.

Din acestea, cređū că se póte vedé apriatū la câte e ţinutū sē cugete unū bunū culegétorū de proverbe. Şi trebuie sē cugete ; căci, cu câtū parū mai ne'nsemnate, cu atâtū suntu mai interesante, supuse fiindū studiului şi lámuririi.